

Відбитка з "Праці" 1964

„ДВІ ЧАРІВНИЦІ“

(Повчальна комедія в трьох діях)

Приготував о. Василь Зінько ЧСВВ

Прудентопіль 1964
В-во. ОО. Василян

ПЕРША ДІЯ

(Сільська доріжка, пліт, здаля хата Теклі, на колоді сидить студент Богдан)

ЯВА ПЕРША (Сам Богдан)

Богдан: Ну, слава Богу, що вже прийшли вакації. А то цілий рік у тім Прудентополі вчися і вчися аж голова болить. Тепер собі відпочину. Дядина Текля дуже добрі. Вони мене аж так дуже на поле не будуть гонити. Знають, що студентові належить ся трохи відпочинку. А я люблю красу природи. Нині ще побуду коло дому. Під вечір піду та помолюся на гробі моїх покійних батьків, а вечером піду до домівки, бо буду організувати курс читання і писання по українськи. А може в неділю і яку доповідь дам. Наприклад про історію України...

Тепер собі заспіваю:

Люблю в погідний ранок сонце
І місяць срібний в ясну ніч.
Люблю садки, квітки в віконці
І гарних казочок безліч.
Над все однак над ясну днину

Над сонце, молодість, весну
Люблю наш люд, люблю Україну!
По Бозі, я її люблю!

(Переставши співати, наслухує і дивиться
направо, та:)

От хтось іде. Сховаюся, нащо кому
знати, що я вже приїхав з семінарії?!
(ховається за пліт)

ЯВА ДРУГА (Сам Кирило)

Кирило (поволі тупає з костюмом):
Хтось тут співав і не бачу хто? Може
то мені причулось. Та що робити: ста-
рість не радість... Але таки чув і то мо-
лодий голос! Люблю спів. Колись бу-
вало молодим, то аж колонія ходила
від співу... А як колядувалося колись.
Го-го. Я був перший колядник на цілу
колонію. А тепер... Що?!

ЯВА ТРЕТЯ: (Кирило і Різник)

Різник: (надійшовши з противного
боку) Слава Богу, Кирило.

Кирило: Слава на віки, пане Різник.

Різник: От я вас копу літ вже, як
бачив!

Кирило: Та воно правда, але що зро-
бити...

Різник: Як то що зробити? Прийдіть

до мене. Та ж ви знаєте, що в моїм склепі ще знайдеться чарчина якої кашаси...

Кирило: Якби то так гроші... А так на кредит, то ніхто не дає.

Різник: Та ви ще можете заробити?

Кирило: Але де їй як? На старість, то ніхто не хоче мене. Колись, то їй до вас заскочив на хвильку, бо було з чим...

Різник: А ви чого до мене не прийдете. У мене все щось можна заробити. Я не такий чоловік, щоб людям не допомогти.

Кирило: Та я вже і не годен мішків двигати тепер. А в вас іншої роботи, то трудно знайти.

Різник: Як то трудно? Ось мене послухайте: (оглядається навколо) Тільки аби який лихий нас не підслухав... Ходіть ближче...

Кирило: А то що за такі секрети?

Різник: Послухайте добре. Ви знаєте оту вдову Теклю?

Кирило: Та знаю, або що?

Різник: Ось що: вона має гарну корову. Варта зі сто тисяч... А ви знаєте, що нині такі часи, що тяжко про худобу на зарізь і то ще так, щоб трохи заробити... Я хотів би мати ту корову...

Кирило: То ж купуйте. У вас вже певне таки грошей не бракує. Ви вендляр і різник на цілу околицю...

Різник: Але скажу вам, що на купні треба трохи заробити. Міняти гроші не оплатиться.

Кирило: То поторгуйтеся з нею, може Текля спустить...

Різник: Е, то я вже пробував, ані слухати не хоче...

Кирило: То я вам нічого не можу порадити.

Різник: Як то нічого. Ви, Кирило, одинокі це можете зробити... І будете мати кілька соток у кишені. Ще й могорич дам що ну.

Кирило: Та я рад би послужити, але не знаю яким способом..

Різник: Спосіб дуже простий. Пустити легенько, що Тетлина корова почарована і хтось їй молоко відбирає... Вона зараз продасть і то заповідармо. Ви знаєте, як то люди на колосії все вірять всяким спірітам та відьмам і чарівницям...

Кирило: А як так, то спробую. Може щось вдасться зробити.

Різник: Спробуйте і то ще шині та й мене повідоміть, але так, щоб люди не бачили.

Кирило: Я зараз таки йду до Теклі, а до вас вечером заскочу.

Різник: Згода, чекаю на вас! (розходяться в свої боки).

ЯВА ЧЕТВЕРТА:

(Зразу сцена порожня, а потім з-за плоту виходить Богдан).

Богдан: Воно і не зле, що я сховався... Добре, що я це знаю. Не хочючи довідався про всю справу... (сідає на колоді і підспівує пісню):

Гей юнаки, гей пластуни,
Ми діти сонця і весни!
Ми діти матері природи.

До нас шумить зелений бір,
В ліси поля до вільних гір,
На ясні зорі, тихі води (4)

Але бо я і надумав. Чекай, Кириле, і ти, Різнику. Запам'ятаєте ви собі, як то людей обдурювати всякими чарівництвами. Я вже маю добрий спосіб на вас. Тільки треба зачекати на старого Кирила, як він буде вертатися попри мене... Але маю час... Ще якої заспіваю, бо нас багато пісень в семінарії понаучували:

У горах Карпатах хотів би я жити.
З гори на долину хотів би я ходити.

Там птачки співають стихенька все
уха-ха-ха
А голос сопілки там чути щодня...

ЯВА П'ЯТА (Богдан і Текля)

Текля: (з-за сцени кличе): Богдане, Богдане де ти? Ходи на підвечірок.

Богдан: Ого, не буде нічого з мого пляну, бо як дядина мене викличуть, то дід Кирило мені втікне.

Текля: Богдане, а Богдане, озовись!

Богдан: Я тут на колоді сиджу!

Текля (входить) І що ж ти тут робиш, Богдане, та ж там підвечірок вистигне...

Богдан: Дядино, я люблю холодні страви, бо і так літо, то гаряче аж піт тече.

Текля: Та то так, але ходи до хати, бо ще що впаде в горнятко...

Богдан: Але, дядино, (я не маю часу!

Текля: Як то не маєш часу? Сидиш на колоді і підспівуєш хіба...

Богдан: О, я думаю скільки то, дядино, є на світі легковірних людей.

Текля: Яких тобі легковірних? От не маєш що думати. Хто то є легковірний?

Богдан: Аво ті всі, що вірять різним спиритистам, дурисвітам, чарівницям...

Текля: Е, йди-йди, ти щось на тім

розумієшся. Я вже стара і багато знаю і такий не можу заперечити, що нема на світі чарів. О, і то ще яких... Я вже сама бачила...

Богдан: О, ні того вже не кажіть, бо ви ще правдивих чарів, ні чарівниць не бачили, хіба ще побачите...

Текля: Но, но не мудруй мені. Іди на підвечірок.

Богдан: Вже лечу... (до себе) От і готов мій плян пропасти. Але (я скоро повернуся... (виходять обидвоє, сцена порожня, а по хвилі приходить Кирило)

ЯВА ШОСТА (Сам Кирило)

Кирило: Добре все йде. Гроші зароблю напевно і буду мати трохи горло сполоскати, бо вже геть присохло. Я вже і забув який то смак в тої кашаси... До Різника не піду за дня, то й маю час собі тут посидіти... А як смеріне, то тоді вже буду в нього і може ще на завдаток дасть попоїсти і випити... (здаєка чути спів Богдана).

Богдан: Горіхове сіделечко і кінь вороненький.

Ой поїхав з цього села козак молоденький.

ЯВА СЬОМА: (Кирило і входить Богдан зі співом)

Кирило: А то ти так, хлопче, гарно співаєш?

Богдан: Та ж бачите, що не канафок, ні не пліт тільки я...

Кирило: То ти вже вернувся зі школи на вакації. Десь багато там навчився...

Богдан: Е, дуже багато: навіть... чарів.

Кирило: Ба, як ти кажеш? Чарів. А нащо таких молодих вчити чарів?

Богдан: Та то всього тепер вчать. Навіть магії і то з такої во грубої книжки...

Кирило: Якби ти з такої грубої книжки вчився, то б ти геть все знав...

Богдан: І знаю, діду. Все знаю! Зараз тільки зберу думки... (стає і долоню кладе до чола і потім) Все бачу і про вас...

Кирило: Про мене... А що ж ти таке бачиш... (залякано)

Богдан: Бачу чорну дошку... на ній фляшка пінги-герілки, кілька соток крузейрів і товста корова...

Кирило: То неможливо. То неправда... Якщо так, то, Богдане, але не кажи нікому...

Богдан: Ческайте, ще один образ бачу: Але що тут той вендяж Різник поробляє? Питаю вас, Кирило, що він тут робить (грізно) Що він тут робить?

Кирило: Ай, прости, Богдане, і нікому не кажи про це. Я тобі все скажу. Знаєш, він мене намовляв, щоб я видушив за півдармо в твоєї дядини корову... І я вже був в неї та говорив, що є зачаровані корови на селі. Відьми молоко відбирають... Але я до нього не піду...

Богдан: До Різника не підете, але прийдете до мене. Тут маєте бути ще цієї ночі опівночі, бо як не прийдете, то вся колонія буде знати, що ви за нумер і тоді з голоду згинете. І ще набють добре баби кочергами!

Кирило: А я й не знав, що ви такий великий чарівник. Простіть, : вже не буду. Я прийду на правду, прийду, тільки нікому про це ні слова! Змилосярдіть ся над бідним дідом.

Богдан: То можете, діду, іти. Але не забудьте опівночі бути тут, бо інакше... не хочу повторяти...

Кирило: (входячи) Буду. Напевно буду. Як ви такий великий чарівник, то мушу вас послухати...

ЯВА ВОСЬМА: (Сам Богдан)

Богдан: Добре, що старий зачекав на мене. А то було б усе пропало. Маю щастя і добрий початок. Тільки добре плід виробити, то все піде як по маслі... Угм. То мені того треба. І того.. І старого капелюха... І бороди. А вже знаю, де візьму. Хоч до вечора недалеко. Вже сонце от-от і сховається...
(Став і починає співати)

Спускайся, вечірнюку,
Тихенько на поля.
Хай слуха нашу пісню
Вечірняя зоря...

(завіса)

ДРУГА ДІЯ

ЯВА ПЕРША

(Хата Теклі, вечером. Вона сама, готує вечерю)

Текля: От, ще треба трохи пирогів зробити. Богдан дуже ласий на них. І то такі з сиром любить з'їсти... А мені його таки шкода. Бідний сирота. І добрий хлопчина. Щоправда часом зі мною сперечається, а головно за ті чари та спіритисти. І каже, що то нічого нема. То тільки хитрі людські видумки, але він молодий, то що він може знати... (робить пироги і приспівує)

У гаю при Дунаю соловей щебече.

Він свою пташиноньку до гніздечка

кличе:

Тьох, тьох, тьох, тьох, тьох, тьох

соловей щебече.

Він своїх пташеняток до гніздечка

кличе...

ЯВА ДРУГА (Входить Олена)

Олена: Слава Ісусу Христу, Теклю!

Текля: Слава навіки, Оленко! Що ж ти доброго скажеш?

Оленка: А так трохи до тебе забігла подивитись, що ти робиш. Ми ж, знаєш, що обидві живемо як риба з водою.

Текля: Та то певне: вже таких приятельок не тільки на нашій колонії, але в цілїм світі пошукати.

Оленка: А правду кажеш, Теклю, ми ж все разом. Ще як були отакимиво грудями і ще ні разу між нами не було не то сварки, але й марного слова...

Текля: Та то вже й отець парох на проповіді казали, як то ми собі живемо згідно і як помагаємо...

Оленка: А де ж Богдан?

Текля: Та пішов до домівки, бо хоче якісь курси читання і писання організувати.

Оленка: От і тобі честь; маєш такого небожа, що ще й священиком буде...

Текля: Та так, але він трохи вже занадто вчений. От хоче мене переконувати, що ніяких чарів, ні чарівниць на світі нема.

Оленка: Е, Теклюню, він молодий та в тих книжках, що він вчиться, то певне нема нічого про чарівниці. Але вони таки є і людям шкодять. Молодому не дивота. Він ще багато дечого не знає. Книжка книжкою, а життя життям.

Текля: А ти чула, що мені старий Кирило казав?

Оленка: А де чула. Ти знаєш у мене мала дитина. То вийти не маю як...

Текля: Казав мені Кирило, а то ч-

ловік бувалий... Що в селі хтось почарував корови... І видно правда. Бо моя красулька щось не хотіла нині їсти шумелини... А так я хтось оглядалася на мене, як людина.

Оленка: А то може бути, бо мої мама покійні теж казали, що то були такі чарівниці і відьми, що геть молоко повідбирали в коров. На селі ложки молока не було...

Текля: Ой, Боженьку мій. А той молодик буде мені такі дурниці, вибачте, говорити: нема та й нема, дядино. А я така кажу, що є.

Оленка: Але вибач, Теклю, я йду і до своєї Калини подивлюся, бо може моїй зазульці щось пороблено... А ще дитина вдома. Прощай!

Текля: (йде до дверей) Йди з Богом. Добраніч!

Я В А ТРЕТЯ (Текля сама)

Текля: От що Оленка казала. То правда. Біда з тими чарівницями. Не дають людям спокійно проживати на світі. Але як дійсно мся красулька зачарована якою відьмою то прийдеться її продати. Аби ще купив Різник, а то може і не схоче. От клопіт на мою вдовину голову...

Я В А ЧЕТВЕРТА
(Входить дідусь)

Текля: А то хто там у сніях товчить-ся?

Дідусь: Та то я, господиню. Хотів до вас зайти щось перекусити... (з-за дверей)

Текля: Та ходіть сюди, до світла. (входить)

Дідусь: Слава Ісусу Христу!

Текля: Слава на віки, дідусю! А то ви мене перелякали. Нікого в хаті нема. А той студент мій десь пішов до домівки і мені самій так страшно...

Дідусь: Та не бійтеся, господиню, я ж чесний дідусь нікому злого ніколи не чинив. Я от хсіджу та й милостині прошу. Що ласка ваша.

Текля: А звідки будете, дідусю?

Дідусь: Та я так з цілого світа...

Текля: О то ви бувалий чоловік. Все знаєте...

Дідусь: Та вже не одного навчився. Хоч і в книжках не розчитувався, але знаю людське життя, як свою долоню.

Текля: Та, дідусю сідайте, прошу. Я зараз вам дам їсти. Де ж по цілім світі ходити і може ще нині і ложки страви не мали в губі...

Дідусь: Та правду кажучи, що вже давненько як їв.

Текля: То вам, дідусю, що дати. Може м'яса?

Дідусь: Та в мене нема зубів. Я тільки молоком живу... Як би ласка горнятко молока та кусник хліба...

Текля: Зараз буде (і приносить молоко та крає хліба) Маєте от, дідусю, та кріпіться на здоров'я...

Дідусь: Щиро дякую. Красенько дякую.

Текля: Прошу дуже, прошу пийте. (і робить далі на стільничці).

Дідусь: (оглядає молоко і підносить до світла та відсуває).

Текля: А дідусю, ви чого не ш'єте. Може пригріти? Дати соли чи цукру?

Дідусь: О, такого молока я не можу пити...

Текля: (з острахом) Як не можете? А йому що?

Дідусь: Бодай не казати. То йому тут таке пороблене, що...

Текля: Направду, дідусю?

Дідусь: Та мені старому можеш вірити бо я вже не одне в житті бачив...

Текля: Направду щось пороблено. Може то чари.

Дідусь: І то такі, що й небезпечно гсворити...

Текля: Ай, ай, моя бідна головонька. А той молодик мені буде казати, що нема на світі жадних чарів, ні чарівниць.

Дідусь: Що ті молодики знають. Я вам кажу, а я з цілого світа... І знаю що й куди.

Текля: А скажіть, дідусю, то нема ліку для моєї корови?

Дідусь: Та лік ще знайдеться, але то треба все виконати за приписом.

Текля: Як то за приписом?

Дідусь: А то так, що треба винайти чарівницю, що то молоко чарує і тоді вона більше не буде шкодити.

Текля: Але як то знайти?

Дідусь: То дуже проста справа. Нема лекшого способу.

Текля: Ой, навчіть мене, навчіть мене того способу... дідусю, я вас сволочу.

Дідусь: Як так хочете, то павчу, але пам'ятайте, що як щось не зробите як скажу, то вся справа пропаде...

Текля: О, дідусю, я все зроблю, як скажете. Аби тільки можна було знати, хто то є та люда чарівниця, що моїй красульці молоко відбирає...

Дідусь: Та то може бути навіть ваша приятелька.

Текля: Так? То не може бути. Кажіть же який то спосіб?

Дідусь: То вам так треба зробити: ще нині опівночі оядьте на середині хати і робіть масло з молока від вашої красульки... А відьма сама прийде до хати. І тоді вже будете знати, хто то чарівниця і більше шкодити вашій морові не буде. Стратить всю силу.

Текля: А як вона прийде, то що маю робити?

Дідусь: Нічого. Тільки подивитися, хто то і вся чарівницька сила від неї втече.

Текля: О, дідусю, спасибіг вам за таку раду. Я вам за це дам всього багато. Ви золотий дідусь.

Дідусь: Ну як так, то я піду далі, бо ще маю багато дсфюги зробити.

Текля: А не будете ночувати?

Дідусь: Е, ні так не можна, бо то чарівниця зачує, що я тут є і готова не прийти.

Текля: То з Богом, дідусю, нехай Бог провадить. А ще коли вступіть...

(завіса)

ТРЕТЯ ДІЯ

(хата Теклі. Північ. Текля готується робити масло і говорить сама до себе)

ЯВА ПЕРША (Текля сама)

Текля: Ось уже і північ надходить... Ух, щось страшно робиться... А може цю справу залишити... То не добром пахне. Опівночі то тільки відьми та опирі бушують... Але дідусь казав зробити, бо інакше не буду знати, хто то є мій ворог лютий!... Так треба починати. Ось сяду та буду колотити сметану. Добре, що трохи її призбирала. А то не можна було б і чарівниці пізнати! Вона напевно прийде. От північ і дідусь не міг брехати! Перехрещусь, щоб усяке лихо втікало і мені не шкодило. (хреститься). Тепер уже нічого не боюся. Нехай но прийде та чарівниця, що моїй красульці молоко відбирає...

Що я її маю тільки побачити? І вона вже не буде шкодити. Ні, так не буде. Я її голову побю. А як вхоплю за коси, то по цій оселі буду водити і зам'яну в коморі, щоб іншим людям шкоди не робила... Прийдино мені тільки, чарівнице, то тоді будеш зна-

ти по чому локіть борщу! І ще всім людям буду розказувати, кого то на оселі маєм! Чекай, чекай. Але тепер до роботи. (колотить сметану, а тут вбігає Олена і стає вкопана перед Теклею. Зразу хвилинку обидві мовчать, а тільки дивляться одна на одну і опісля)

ЯВА ДРУГА (Текля і Олена)

Текля: О, я того не сподівалася!

Олена: І я того не сподівалася!

Текля: То ти, Оленко!

Оленка: То ти, Теклюню!

Текля: Що я?

Оленка: Ти... чарівниця!

Текля: Ні, бо то ти чарівниця!

Оленка: Ні, то ти відьма!

Текля: То ти відьма, і нащо ти вдавала таку приятельку!

Оленка: А ти не вдавала і від моєї Калини молоко відбирала!

Текля: Ні, то ти від моєї красульки!

Оленка: Так? А де ж я в жмені молока принесла, чи що! А от в тебе повна масничка сметани. Добре робити масло, коли моя Калина тобі доїться!

Текля: Ні, то моя красунька тобі доїться!

Оленка: Але я тебе, чарівнице, злупала на гарячім!

Текля: Ні, то ця тебе. Коли б ти не була чарівниця, то б тебе не принесло до моєї хати. Де ж порядна молодиця ходить по чужих хатах опівночі.

Оленка: А де ж порядна вдова опівночі світить і масло робить. То тільки чарівниця вміє!

Текля: Ти мене не заговорюй. Я роблю масло в своїй хаті, а ти по чужих лазиш. Завтра ціла лінія буде знати, що то за пташку ми маємо. Ти відьма.

Оленка: Ні, то ти відьма. І ще слово, то я тобі очі повидираю.

Текля: Я тобі в моїй хаті повидираю, чарівнице!

Оленка: Не дочекаєш, бо ця тобі перша!

Текля: Ага, зараз я тобі дам! (встає і до Оленки, а ця до Теклі)

Оленка: Ти правдива відьма!

Текля: А ти більша! Мені дідусь казав!

Оленка: Який дідусь? Не бреш! Він у мене був!

Текля: І ти не бреш. Якби ти не була чарівниця, то б і не знала, що в мене був дідусь.

Оленка: І ти теж не знала б, що в мене він був!

ЯВА ТРЕТЯ: (входить дідусь)

Дідусь: Гов, гов! Цокотухи, а то що?

Текля: О, дідусь!

Оленка: О, дідусь!

Текля: Добре, що ви прийшли, бо та чарівниця...

Оленка: Ні, дідусю, бо та чарівниця мене бити хоче.

Дідусь: Та не кричіть, як соороки на плоті!

Текля: О, добре дідусю, що ви прийшли. Зараз справа виясниться!

Оленка: Так, дідусю, зараз будемо всю правду знати!

Дідусь: Та чекайте, не кричіть!

Текля: Дідусю ви в мене були і все знаєте!

Оленка: Ні, дідусю, ви в мене були і все знаєте!

Дідусь: Був у вас обидвох.

Оленка: То ви нас чарівницями по-робили!

Текля: То я чарівниця?

Оленка: І я в вас чарівниця?

Дідусь: Та, ти чарівниця!

Текля: Але не я!

Дідусь: І ти чарівниця!

Текля: А то як?

Дідусь: А то так, що ви обидві чарівниці!

Оленка: А ви звідки це знаєте?

Дідусь: А хто в опівночі товчеться і ще битися хоче та кричить на цілу лінію?!

Текля: Та ж ви мені казали!

Оленка: А ви мені не казали? Перше кажете йти опівночі до хати, де буде світитися, а тепер ще мене чарівницею робите, а то по якому?

Текля: І мені кажете опівночі масло робити і тепер ще мене чарівницею зробили?

Дідусь: Але ж ви хотіли знати, хто то є та чарівниця! І ось маєте! І ти знаєш, і ти знаєш!

Оленка! Ви нас обдурили!

Текля: Ви нас висміяли!

Дідусь: чекайтено зараз побачите хто вас хотів обсмішити! (Йде і кличе діда Кирила).

Я В А ЧЕТВЕРТА (ті і Кирило)

Кирило: (входить) Слава Ісусу Христу!

Олена: Слава навіки.

Текля: А чого ще того діда сюди веде?

Оленка: Та дід діда водить, а нас ва ніс!

Дідусь: (скинув з себе за куртиною мас'ю) Ось бачите, Кирило, вам всю правду скаже...

Текля: Та ж то не дідусь, але наш Богдан!

Оленка: А то що ти, Богдане, з нами виробляєш? Зі старшими жінками?

Богдан: Та мовчить вже. А ви, Кириле, говоріть!

Кирило: Та вибачайте, я сам сюди в опівночі не прийшов, але то Богдан мені казали прийти і все пояснити. Бо то мене стрінув Різник і підмовив, щоб я вас настрашив відьмами, бо він хоче заповідармо купити корову. Але Богдан, що вчать ся з грубих книжок навіть магії, то вони зараз усе пізнали і мені наказали тут бути нині вночі. Вам кажу щиро, що то нема на світі ніяких відьмів! То тільки хитрі люди такі штучки роблять, щоб легковірних людей ошукувати. І він вас, Теклю, хотів ошукати!

Текля: А дивися дивися, що за підлий чоловік!

Кирило: А я старий і не маю в чого жити і тому взяв той гріх на душу. Але тепер уже висповідуюся і більше не буду так робити!

Богдан: А до того слухайте, Кириле, казав мені нині отець парох, що вам дасть приміщення коло церкви і постарається, щоб ви мали хліб і до хліба!

Кирило: О, щиро тобі дякую, Богдане, за добре серце, що на мене старого памятаєш. Бог тобі всотеро винагородить. Від тепер ніколи не буду ласитися на келішок брудної і поганої горілки-кашаси! Ніколи!

Текля: Оленко, і ми так посварилися!

Оленка: Та нема зла, щоб на добре не вийшло. Тепер уже будемо знати, що на світі нема чарівниць, тільки лихі люди надуживають легковірности других!

Текля: Так, Богдане, ти правду казав, що ніяких відьом, ні чарів на світі нема.

Богдан: Хто в Бога вірує, то тому ні волос з голови не спаде без Божої волі чи Божого допусту!

Оленка: Ой, так, так. Дякуєм тобі, Богдане, що нас так переконав.

Текля: А тепер уже між нами не буде ніякої сварки, ані підозри, бо ми дали будемо найкращими приятельками!

Оленка: Так, Теклюню, нехай нам Бог в тім поможе! (цілуються обидві)

(Занавіса)

Кінець.

АКТОРИ: Богдан — молодий студент

Кирило — старший дідуган

Різник — грубий склепар

Текля — дядина Богдана

Олена — її подруга
